

Do údolí na zkušenou

Cestou k městu DumDum vyprávěl Buclíkovi o lidech, jací jsou to drobečkové a že nejsou špatní, ale asi ani dobří. Nikdy je nejedl, zato prý jeho strýc Zubák by se po nich utloukl. Jenomže lidi už se nedají tak snadno jíst. Musí se s nimi vycházet a udržovat dobré vztahy pro dobro všech. Kromě toho mají dlouhé špičaté zbraně, podivné vozy na kolech, co vrhají kameny, a kdo ví co ještě. To by takhle mohl jeden přijít o oko, ani by nemrknul.

„A jak jsou lstiví a vypočítaví,“ varoval. „Můžou ti klidánko lhát a nic nepoznáš. Musíš si na ně dávat pozor. Kdyby se ti náhodou něco nezdálo, tak na ně stačí zadupat, zakřičet a oni se rozutečou. To je potom aspoň trochu legrace!“ zasmál se hlasitě. „Podle mě není na škodu, když se trochu zatřesou strachem. Ale to poznáš sám.“

Obchodní výprava vyšla ze stínu vysokých hor a dala se po vyježděné cestě. Buclíkovi se odkryl krásný výhled na krajinu kolem. Zelené údolí bylo nádherné. Samé lesy, louky, pole a v dáli uprostřed toho velkého kraje leželo malé městečko, které se jmenovalo Obrov. Dostalo název podle toho, že sousedilo, jak jinak, s obry, kteří žili v horách. Ve městě byste samozřejmě žádného obra nenašli. Na takové věci tady nebyl nikdo zvyklý a nejspíš ani zvědavý.

Za pár chvil měli obři město na dosah. Buclík si celý ten výlet užíval. Konečně něco nového, liboval si.

Když dorazili k vysokým hradbám, DumDum vysvětloval, že teď musí před nimi počkat, než vyjedou obchodníci z města. Že už je to taková tradice. Do města je zkrátka nikdy nepustili.

Netrvalo dlouho a otevřela se brána, ze které se začali rojit lidičkové se spoustou povozů naplněných různými věcmi. DumDum se začal bavit s jakýmsi pánem, jehož oblečení hrálo všemi barvami. Významně se opíral o svoji blýskavou hůlku a tvářil se jako světák.

Buclík si zatím prohlížel zboží, které přivezli lidé, a pohled mu klouzal tam a zpátky. Nevěděl, co ho má zajímat více. Jestli pytle jídla, velké sudy a solené maso nebo ti podivní lidé. Jen mu trochu vadilo, že po něm všichni pokukují, ale nejspíš to bylo tím, že byl oproti ostatním obrům nejméně o hlavu menší.

Jak se Buclík rozhlížel, na jednom z povozů ho náhle zaujaly jakési blýskavé věcičky. Podobně se blýskala i hůl toho pestrobarevného člověka, který smlouval s DumDumem. Velice se mu to zalíbilo, a proto se začal vyptávat obchodníka, jenž stál hned vedle:

„Prosím pěkně, a tohleto je k čemu?“

„No to víte, vašnosto, to jsou zlaté šperky a valouny přímo ze zlata. Žádné náhražky. A takové zlato slouží k tomu, aby se blýskalo, blyštilo nebo aby se na něj koukalo, jak se krásně blyští a blýská. Někteří tvrdí, že zlato i rádo září. A to můžu potvrdit, protože na sluníčku vždycky září,“ vysvětloval znalecky.

„Aaaha. Tedy eeehm,“ zabručel Buclík. „A to je všechno, co zlato dělá? Září a kouká se na něj?“

„No také se dobře schovává pod postel a do temných koutů obydlí. A někdy se prý zakopává. To víte, kdekdo chce pořád nějaké zlato. Za takové zlato si můžete koupit všechno!“

„Jak to, že všechno?“

„Protože je to zlato a protože je cenné. Vždyť vám to říkám!“ důrazně objasňoval obchodník a máchal při tom rukama.

Buclíkovi se zlato zalíbilo. Zarývalo se mu do očí a měl potěšení z toho, že se na něj může dívat.

„Kde se to bere, taková věc?“ vyptával se.
„No to víte, trpaslíci. Ti se zabývají takovými věcmi, jako je zlato, stříbro, diamanty a jiné drahé kamení.“
„A co je to trpaslíci?“
„Žádný co, ale kdo,“ vysvětlil kupec. „Nikdy jsem je neviděl. Ale že prý jsou to lidé, kteří žijí v lese a mají čepičky a jezdí na duze.“

Buclík nevěřil vlastním uším. Takoví lidé že existují? Už se chtěl vyptávat dál, když vtom se přihnal DumDum.

„Hej, chlapče, už jdeme. Máme všechno, co jsme potřebovali. Budeme aspoň brzo zpátky,“ popoháněl ho obr svým dunivým hlasem.

Buclík poděkoval obchodníkovi a přidal se k ostatním obrům, kteří se vydali na pochod zpátky do hor.

Cestou domů byl Dumdum v opravdu dobré náladě. „Byl to dobrý den. Máme celý vůz mouky a spoustu pytlů zeleniny. Dokonce jsem vyzvedl i semena na setí, takže znovu zkusíme pěstovat vlastní obilí. Schválně jsem je dal vyšlechtit, aby přežilo v naší horské zemi,“ nadšeně vysvětloval DumDum.

Buclík ho ale moc nevnímal. Spíše ho zajímalo zlato, stříbro a trpaslíci. No jen si to představte, taková věc!

„DumDume, slyšel jsi už o trpaslících? Mají čepice, jezdí na duhách a někde berou zlato a kamení, co je hrozně drahý,“ začal se opatrně vyptávat.

DumDum byl otázkou zaskočený a chvíli mu trvalo, než Buclíkovi dokázal odpovědět.

„Něco jsem o nich slyšel, ale nikdy jsem je neviděl. A ani jsem ještě nikoho neviděl jezdit na duze. Taky jsem slyšel, že jsou hodně malincí. Ještě menší než lidi, co jsme je dnes viděli. Kopou prý ve skalách a tam právě berou ty svoje kameny. A možná odtud jezdí na duze ven,“ rozvyprávěl se nakonec DumDum.

„To je teda věc! Určitě tím potěší spoustu lidí, když jim dávají to zlato s těmi kameny.“

„No to víš, asi to tak bude. Zlatu moc nerozumím. Jen vím, že lidi ho mají hrozně rádi. Mně se taky líbí, ale zdá se mi k ničemu.“

„A všichni ti trpaslíci kopou zlato? Nebo někteří dělají i něco jiného, jako třeba dřevorubectví nebo zahradničení?“

„Nooo, podle toho, co vím, trpaslíci dělají i jiné věci... Ale abys mohl kopat zlato, musíš být dozajista trpaslíkem, nejspíš,“ pověděl nejistě a škrabal se u toho na bradě.

Buclík pozoroval DumDuma, jak krčí čelo a nad něčím velice přemýšlí. A když už to vypadalo, že nakonec něco řekne, jen naprázdno otevřel pusku.

Ještě je tu něco, co byste měli o obrech vědět. Oni obři někdy opravdu dlouze přemýšlejí. Jak jsou velcí, tak mají i delší spojovací cesty v hlavách. No, a to se potom ta myšlenka přenáší déle než třeba u lidí. U starších ročníků a u opravdu velkých obrů se

často stává, že se kolikrát myšlenka zatoulá a ani do cíle nedoběhne. Nejhorší případ je, když uteče pryč úplně. Třeba uchem. Pak se ta myšlenka toulá světem křížem krážem, než se vytratí nebo než někomu vletí do hlavy. To potom lidé přichází s takovými obřími nápady, které by je normálně nenapadly. Znáte to, jdete na procházku a znenadání dostanete úžasný nápad. A když jej potom sdělujete třeba svým známým, tak si kolikrát klepou na čelo a ptají se: „Kam ty jenom na ty nápady chodíš?“

Nakonec opět DumDum promluvil rozvážným hlasem: „Myslím, že se jeden musí stát trpaslíkem, aby mohl dělat takové věci. Říká se tomu odborná práce. Jo, tak se tomu říká. Odborná práce.“

DumDum viděl, že Buclík doslova hltá každé slovo, které pronesl, proto rychle upozornil, že jsou obři a neměli by se plést do jiných záležitostí než těch obřích.

Buclík pokýval hlavou na srozuměnou a už se raději dál neptal. Začal si v hlavě urovnávat vše, co se dověděl, a začal přemýšlet. V hlavě se mu honila spousta myšlenek, sem a tam, nahoru a dolů. Bylo to něco nového a neprozkoumaného. Buclík byl natolik ponořen do svých úvah, že si ani nevšimnul, že jsou doma. Rychle poděkoval DumDumovi a pospíchal k rodičům, aby jim vše pověděl.

Když přispěchal k rodné jeskyni, potkal tatínka, který se právě vracel domů z kamenolomu. Maminka je oba přívětivě pozdravila a hned je hnala k jídlu. Zasedli spolu ke stolu a za chvíli před nimi přistál hrnec s polévkou.

„Tak povídej, chlapče, jaké to bylo?“ ptal se netrpělivě tatínek.

„Už vím, co budu dělat. Stanu se trpaslíkem!“ pověděl rozhodně Buclík.

Táta s maminkou nevěřili vlastním uším. Nejprve přemýšleli a vzpomínali, co je to vlastně trpaslík a jestli to kdy vůbec slyšeli. Už jenom, jak to znělo, se jim nelíbilo. Nakonec jim musel Buclík vysvětlit, co to tedy obnáší. Že je to odborná práce, že to má co do činění se zlatem, co se blýská, s kamením, které je drahé, a také že je v tom zahrnuta i spousta kopání.

„Ty, kluku, nemáš horečku? Co tě to napadlo? Takové věci přece nejsou pro nás obry,“ začal tatínek Buclíkovi nápad vymlouvat. „Jestli tě nebaví práce v lomu, tak co zkusit obnovit nějaká stará obří řemesla? Co třeba lidobijec nebo lidožrout? No, u starších by sis udělal určitě oko,“ zkoušel to táta.

Ale Buclík nechtěl nic slyšet. Již byl rozhodnutý. Vypraví se do světa a stane se trpaslíkem. Nemusel nad tím dlouho přemýšlet. Zkrátka to tak cítil.

Tatínek s maminkou ho marně přemlouvali. Až pozdě v noci se nakonec smířili s tím, že jejich syn opravdu vyrazí na cesty. Nedalo se nic dělat. Snažili se synka vždy podporovat, tudíž mu teď nemohli a ani nechtěli jeho rozhodnutí zakazovat.

„Vždyť on se nám vrátí,“ utěšovali se před spaním.

